

fárasztó kérdésekkel bombázta Tootegát, az évfolyam-felügyelőt. Hamarosan elvitték a gyengélkedőbe, ahová azok kerültek, akik kicsit megkattantak. Hetekig nem látták, aztán olyan kisimult arccal tért vissza, mint egy újonc. Attól fogva teljesen megváltozott. Csak a matematika érdekelte, viszont soha többé nem tett fel hülye kérdéseket.

Nanouk nem kérdezett semmit, ami nem a tananyagra vonatkozott. Elég jól tanult, egyedül extremobiológiából fenyegette a bukás. Abból előző évben is épphogy átesészt a vizsgán, valószínűleg csak azért engedték át, mert az egzakt tudományokban mindenki másnál jobban szerepelt. Analitikai kémiából és kozmikus sugárzástanból többet tudott, mint a tanárok, stratégiai tervezésből évfolyamelső volt, de az extremobiológiát és az asztrobiológiát időpocsékolásnak tartotta. Lehet, hogy a többiek szeretik a meséket, viszont Nanouk nem volt hajlandó képzelni lények anatómiáját magolni.

Amíg Mikeruna tanár az ammóniaalapú létformákról beszélt, Nanouk előhíza a nadrágzsebéből a gombócba gyúrt tungipet, és kihajtogatta maga előtt. A néhány milliméter vastag, dinamikus ötvözetből készült elektronikus jegyzetomb kismult az asztalon, Nanouk megkereste benne az óravázlatot, aztán kikapcsolta az agyát, és Oorsit bámulta. A lány előtte ült, és ahogy oldalra fordulva feltette a lábát a szomszédja székére, megfeszült rajta az egyenruha. Oorsi az évfolyam legjobb nője volt. Nanouknak komoly meccsekbe került, hogy biztosítsa magának a mögötte lévő helyet, még egy középsúlyos figyelmeztetőt is összeszedett, amikor a kis növésű Piffiket kilógatta az Átrium fölötti folyosóról, de megérte, mert így soha nem kellett unatkoznia az órákon.